

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΤΜΗΜΑ Α6

Ταχ. Δ/ση : Αριστογείτονος 19

Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα

Τηλέφωνο : 2131604565

ΦΑΞ : 2131604567

Καλλιθέα,

21/02/2017

Αριθμός απόφασης: 1637

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).

β. Της παρ. 1 του άρθρου 17 του ν. 4389/2016 (ΦΕΚ Α' 94).

γ. Της παρ. 3 του άρθρου 47 του ν. 4331/2015 (ΦΕΚ Α' 69).

δ. Του Π.Δ. 111/14 (ΦΕΚ Α' 178) «*Οργανισμός του Υπουργείου Οικονομικών*».

ε. Του άρθρου 6 της αριθ. Δ6Α 1058824 ΕΞ 2014 (ΦΕΚ Β' 865, 1079 και 1846) Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών «*Ανακαθορισμός της εσωτερικής διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων οργανικών μονάδων της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων και μετονομασία ορισμένων από αυτές*», όπως τροποποιήθηκε και ισχύει.

στ)Της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-01-2014

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την αριθμ. Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016 (ΦΕΚ 2759 / τ. Β' / 01.09.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.

4. Την με αριθμό πρωτοκόλλου/25-10-2016 ενδικοφανή προσφυγή της, ΑΦΜ, κατοίκου, οδός Τ.Κ, κατά της με' αριθμ. ειδοποίησης/2016 πράξης διοικητικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) της Γ.Γ.Δ.Ε οικ.τους 2016 , και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

5. Την με αριθμ. ειδοποίηση/2016 πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου Ν.4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) της Γ.Γ.Δ.Ε έτους 2016, της οποίας αιτείται την επανεξέταση και την ακύρωση της.

6. Τις απόψεις της φορολογικής αρχής.

7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α6 όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης

Επί της με αριθμό πρωτοκόλλου/25-10-2016 ενδικοφανούς προσφυγής της, ΑΦΜ η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την υπ' αρ...../2016 Πράξη Διοικητικού Προσδιορισμού Φόρου Ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) της Γ.Γ.Δ.Ε. έτους 2016 επιβλήθηκε σε βάρος της προσφεύγουσας φόρος ιδιοκτησίας ακινήτων ύψους 30.937,61 €.

Η προσφεύγουσα με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητά να:

- Γίνει δεκτή η παρούσα προσφυγή και να ακυρωθεί η άλλως να τροποποιηθεί η με αριθμό ειδοποίησης/2016 Πράξη Διοικητικού Προσδιορισμού Φόρου Ν. 4223/2013 ύψους 30.937,61€.

Προβάλλοντας τους παρακάτω λόγους:

-Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 78§1 και 4§§1,5 του Συντάγματος, η φορολόγηση που πραγματοποιείται με αντικείμενο την περιουσία, πρέπει να ανταποκρίνεται στη φοροδοτική ικανότητα των πολιτών.

-Η εξέταση της **φοροδοτικής ικανότητας** των πολιτών με βάση εισοδηματικά κριτήρια, οφείλει να λαμβάνει υπόψη ότι τα εισοδήματα αυτά θα πρέπει όχι μόνο να επαρκούν για την καταβολή των φόρων, αλλά και ένα σημαντικό τμήμα αυτών να απομένει εις χείρας του φορολογούμενου, κατ' επιταγή και της συνταγματικώς κατοχυρωμένης αρχής της οικονομικής ελευθερίας (άρθρο 5 Συντάγματος).

-Αντιβαίνει στις διατάξεις του **άρθρου 4 παράγρ. 5 του Συντάγματος**, της αρχής της **φορολογικής ισότητας** κατά τις οποίες υποχρεούται να συνεισφέρει στα δημόσια βάρη κατά τις οικονομικές δυνάμεις του.

-Τα περισσότερα από τα μισά εμπράγματα δικαιώματα είναι μη ηλεκτροδοτούμενα ,εγκαταλελειμμένα αγροτεμάχια και κατά την επιβολή του φόρου δεν έχει υπολογισθεί η μείωση του 20% .

-Παραβίαση συνταγματικών εγγυήσεων **προστασίας της ιδιοκτησίας**

-Παραβίαση άρθρων 4 παρ. 5 και 78 παρ. 1 του Συντάγματος, λόγω μη προσαρμογής των Αντικειμενικών Αξιών στις Αγοραίες / Εμπορικές Αξίες .

- Αμφισβητεί την αντικειμενικώς προσδιορισθείσα **φορολογητέα αξία**, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 41 του Ν. 1249/1982 και των άρθρων 4 και 5 του Ν. 4223/2013 γιατί η πραγματική/αγοραία αξία των ακινήτων είναι μικρότερη από την προκαθορισμένη (αντικειμενική) αξία αυτών.

-Παραβίαση της αρχής απαγόρευσης διπλής φορολόγησης, που απορρέει από τις διατάξεις των

άρθρων 4§5 και 78§1 του Συντάγματος, καθώς της καταλογίστηκε φόρος μια φορά επί της φορολογητέας αξίας ενός εκάστου των ακινήτων της (κύριος φόρος ύψους 4.996,30€) και μια φορά επί της συνολικής αξίας τους (συμπληρωματικός φόρος ύψους 13.032,46€).

Επειδή, η με αριθμό ειδοποίησης/2016 προσβαλλόμενη Πράξη εκδόθηκε βάσει της με αριθμ. υποβληθείσης από τον προσφεύγοντα, τροποποιητικής δήλωσης Ε9 και σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν.4223/2013.

Επειδή ο νομοθέτης με τη θέσπιση του ΕΝΦΙΑ, απέβλεψε, επιτρεπτός κατά το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, στην φοροδοτική ικανότητα που απορρέει από αυτή καθεαυτή **την κατοχή** της ακίνητης περιουσίας, ως φορολογητέας ύλης (πηγής πλούτου) διαφορετικής από το εισόδημα, δεδομένου ότι, κατά την συνταγματική αυτή διάταξη, αντικείμενο φορολογικής επιβαρύνσεως μπορούν να αποτελέσουν όχι μόνον το εισόδημα, αλλά, αυτοτελώς, και η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές (ΣτΕ 1972/2012, ΣτΕ 3343/2013).

Επειδή όπως προκύπτει από την εισηγητική έκθεση του ν. 4223/2013, ο νομοθέτης με την επιβολή του ΕΝΦΙΑ επί της περιουσίας, απέβλεψε, επιτρεπτός κατά το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, στην φοροδοτική ικανότητα που απορρέει από αυτή καθεαυτή την κατοχή της ακίνητης περιουσίας, ως φορολογητέας ύλης διαφορετικής από το εισόδημα, δοθέντος ότι, κατά την συνταγματική αυτή διάταξη, αντικείμενο φορολογικής επιβαρύνσεως μπορούν να αποτελέσουν όχι μόνον το εισόδημα, αλλά, αυτοτελώς, και η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές. Ως εκ τούτου, η ύπαρξη προσόδου από το ακίνητο δεν αποτελεί προϋπόθεση ή κριτήριο υπαγωγής στον ΕΝ.Φ.Ι.Α. ούτε, άλλωστε, η μη συνεκτίμηση, κατά την επιβολή του επιδικού φόρου, της υπάρξεως (ή μη) εισοδήματος από το βαρυνόμενο ακίνητο συνιστά, μόνη αυτή, παράβαση της συνταγματικής αρχής της ίσης, αναλόγως της φοροδοτικής ικανότητας εκάστου, επιβαρύνσεως. Αντίθετη ερμηνευτική εκδοχή, ότι δηλαδή μόνο το εισόδημα μπορεί να αποτελέσει βάση φορολογίας και δείκτη προσδιορισμού της φοροδοτικής ικανότητας των πολιτών, δεν ευρίσκει έρεισμα στο άρθρο 78 του Συντάγματος ούτε, άλλωστε, ανταποκρίνεται στην αρχή της φορολογικής ισότητας η απαλλαγή από τη φορολογία κάθε απρόσοδης περιουσίας.

Επειδή σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος, «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Η κατά τα ανωτέρω θεσπιζόμενη **αρχή της φορολογικής ισότητας**, όπως και η γενικότερη αρχή της ισότητας, επιβάλλει στον φορολογικό νομοθέτη την «ίση μεταχείριση» και ειδικότερα τη «δίκαιη» κατανομή των φορολογικών βαρών, απαγορεύοντας κάθε αυθαίρετη διάκριση, ευνοϊκή ή δυσμενή για ορισμένα άτομα ή κατηγορίες ατόμων. Συνεπώς, κατ' εφαρμογή της ανωτέρω αρχής, επιβάλλεται τόσο η όμοια φορολογική μεταχείριση ατόμων που βρίσκονται υπό τις ίδιες οικονομικές

συνθήκες όσο και η διαφορετική φορολογική μεταχείριση εκείνων που βρίσκονται υπό διαφορετικές συνθήκες, εφόσον η μεταχείριση αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά στηρίζεται σε γενικά αντικειμενικά κριτήρια ανταποκρινόμενα στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κατηγορίας φορολογουμένων, ενόψει και των εκάστοτε κοινωνικοοικονομικών συνθηκών (βλ. ΣτΕ 532/2015, 3342-5/2013, 1685/2013, 1972/2012, 2116/2012, 693/2011 κ.α.).

Επειδή η φορολόγηση της περιουσίας προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος ως αυτοτελές αντικείμενο φορολόγησης, ο δε νομοθέτης επιτρεπτώς έκρινε ότι οι ιδιοκτήτες ακινήτων πρέπει να συνεισφέρουν στα κοινά βάρη δια της επιβολής του εν λόγω φόρου, κατά τις ειδικότερες διακρίσεις του νόμου. Κατά συνέπεια, εν προκειμένω δεν συντρέχει καμία παραβίαση της φορολογικής ισότητας, εφόσον τα κριτήρια που ορίζει ο νόμος είναι γενικά και αντικειμενικά και ανταποκρίνονται στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κατηγορίας φορολογουμένων, ήτοι στη συγκεκριμένη περίπτωση, των κατεχόντων ακίνητη περιουσία έναντι των μη κατεχόντων. Αντιθέτως, η όμοια φορολογική μεταχείριση των κατεχόντων με αυτούς που δεν κατέχουν ακίνητη περιουσία δεν θα ήταν επιτρεπτή σε κάθε περίπτωση, καθόσον, κατά πάγια νομολογία, δεν είναι συνταγματικώς ανεκτή, ως αντιβαίνουσα στην αρχή της ισότητας, η ενιαία μεταχείριση προσώπων που τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες (ΣτΕ 988/2014, 1285-1286/2012, 2396/2004 κ.α.).

Επειδή σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 17 παρ. 1 του Συντάγματος, «Η ιδιοκτησία τελεί υπό την προστασία του Κράτους, τα δικαιώματα όμως που απορρέουν από αυτή δεν μπορούν να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος».

Επίσης, στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. (που κυρώθηκε μαζί με την Σύμβαση με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974, ΦΕΚ Α` 2560) ορίζεται ότι «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού εимή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. **Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύϊ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων».**

Με τις ανωτέρω διατάξεις, με τις οποίες κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, αναγνωρίζεται παράλληλα η εξουσία των Κρατών προς επιβολή φόρων και θέσπιση μέτρων προς εξασφάλιση της καταβολής τους. Τα Κράτη διαθέτουν ευρύτατη εξουσία ως προς τον προσδιορισμό των φόρων και τους τρόπους εισπράξεώς τους κατ' εκτίμηση των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων τους, υπό την αναγκαία προϋπόθεση ότι οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις, εφόσον αποτελούν επέμβαση στην περιουσία του προσώπου, είναι πρόσφορες για την εξυπηρέτηση του επιδιωκόμενου δημόσιου σκοπού και συμβατές με την αρχή της αναλογικότητας (ΣτΕ 3173/2014).

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, η επιβολή του επίδικου φόρου είναι συνταγματικώς ανεκτή και συμβατή με το δίκαιο της ΕΣΔΑ. Και τούτο διότι, ενόψει του δημόσιου σκοπού για τον οποίο θεσπίσθηκε ο ΕΝΦΙΑ, ήτοι τη δίκαιη ανακατανομή των φορολογικών βαρών μέσω της αναμόρφωσης της φορολόγησης των περιουσιών καθώς και τη διατήρηση της δημοσιονομικής σταθερότητας και την εξασφάλιση των δημοσίων εσόδων, ιδίως υπό τις παρούσες συνθήκες της πρωτοφανούς δημοσιονομικής κρίσης, και λαμβανομένων ιδίως υπόψη α) του γεγονότος ότι η επίδικη φορολογική επιβάρυνση προκύπτει βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων, όπως η γεωγραφική θέση, η επιφάνεια, η χρήση και η παλαιότητα των κτισμάτων (άρθρο 4), β) των απαλλαγών από τον φόρο υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις (άρθρο 3) και των παρεχόμενων εκπτώσεων σε πρόσωπα με αποδεδειγμένη οικονομική αδυναμία πληρωμής, υπό τους όρους του νόμου (άρθρο 7), και γ) του ύψους του επίδικου φόρου σε σχέση με την αξία της βαρυνόμενης ακίνητης περιουσίας (το οποίο εν προκειμένω για τον προσφεύγοντα ανέρχεται μόλις σε), ο ΕΝΦΙΑ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά δυσανάλογη επέμβαση στην περιουσία του φορολογούμενου αντίθετη προς το Σύνταγμα και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (βλ. και ΣτΕ 532/2015 για τον ΦΑΠ και 3342-5/2013 και 1972/2012 για το ΕΕΤΗΔΕ)..

Ενόψει των ανωτέρω, καθίσταται σαφές ότι δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης του άρθρου 17 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. περί προστασίας της ιδιοκτησίας, λόγω της επιβολής του ΕΝΦΙΑ, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 3 του ν.4223/2013, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 18§9 του ν.4286/2014, «...5. Για το έτος 2014, και για το έτος 2015, ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. **μειώνεται κατά 20%** για τα δικαιώματα σε κύριους χώρους αποπερατωμένων κατοικιών, μονοκατοικιών, διαμερισμάτων και επαγγελματικών στεγών, όπως κατατάσσονται αυτοί σε κατηγορία κατά την παρ. 2 του άρθρου 32 του ν. 3842/2010 και αναφέρονται στις περιπτώσεις 3.1., 3.2., 4.2., 4.3. και 4.4. των παραγράφων 3 και 4 του ιδίου άρθρου, εφόσον ανήκουν σε φυσικά πρόσωπα που είναι φορολογικοί κάτοικοι Ελλάδας και καθ' όλη τη διάρκεια του προηγούμενου έτους ήταν κενοί και μη ηλεκτροδοτούμενοι. Με απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων καθορίζεται η διαδικασία χορήγησης της μείωσης και οι αναγκαίες λεπτομέρειες για την εφαρμογή της παρούσας παραγράφου.»

Επειδή, σύμφωνα με την ΠΟΛ.1212/2015 απόφαση της Γενικής Γραμματέως Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 2120/2015)ως τροποποιήθηκε και ισχύει με την **ΠΟΛ 1081 – ΦΕΚ Β 2163 – 13.07.2016** «Διαδικασία χορήγησης εκπτώσεων, μειώσεων και αναστολής πληρωμής» προβλέπεται ότι «...Β. Οι παροχές ηλεκτρικού ρεύματος, οι οποίες δεν ήταν ενεργές καθ' όλη τη διάρκεια του προηγούμενου έτους, λαμβάνονται από τα αρχεία του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε.. Οι αριθμοί των παροχών του αρχείου του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε. διασταυρώνονται με τους αριθμούς παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, οι οποίοι αναγράφονται στη δήλωση στοιχείων ακινήτων (έντυπο Ε9) του οικείου έτους,

και στην αναλυτική κατάσταση μισθωμάτων ακινήτων (έντυπο Ε2) του οικείου φορολογικού έτους, που έχουν υποβληθεί εμπρόθεσμα»

Η πληροφορία του κενού ακινήτου, καθ' όλη τη διάρκεια του προηγούμενου έτους, λαμβάνεται από την αναλυτική κατάσταση μισθωμάτων ακινήτων (έντυπο Ε2) του οικείου φορολογικού έτους, η οποία έχει υποβληθεί **εμπρόθεσμα»»**

Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 5 της ΠΟΛ.1163/2015 απόφαση της Γενικής Γραμματέως Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 1711/2015) «Διαδικασ.διορθώσεων & χορήγηση απαλλαγών από Ενιαίο Φόρο Ιδιοκτησίας Ακινήτων & καθορ.αρμόδ.οργάνου» προβλέπεται ότι «1. Τα υποδείγματα για τη χορήγηση απαλλαγών ή εκπτώσεων, που υποβάλλονται στον αρμόδιο προϊστάμενο Δ.Ο.Υ., επέχουν θέση δήλωσης και, εφόσον γίνουν αποδεκτά, εκδίδεται δήλωση-πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝ.Φ.Ι.Α..

2. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες απαιτείται η πληροφορία του αριθμού παροχής ηλεκτρικού ρεύματος που ήταν ανενεργός καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 2013, αυτή λαμβάνεται αποκλειστικά από τα ηλεκτρονικά αρχεία του ΔΕΔΔΗΕ, που έχουν σταλεί στη Δ.ΗΛΕ.Δ.. Αν διαπιστωθεί ότι αριθμός παροχής ηλεκτρικού ρεύματος δεν εμπεριέχεται στα αποσταλθέντα ηλεκτρονικά αρχεία, πραγματοποιείται επικαιροποίηση – ενημέρωση της Δ.ΗΛΕ.Δ. από το ΔΕΔΔΗΕ, μετά από αίτηση του φορολογουμένου...»

Επειδή η δημόσια διοίκηση δεσμεύεται από την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 2, 43, 50, 82, 83 και 95 & 1 του Συντάγματος (ΣτΕ 8721/1992, 2987/1994), και η οποία συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει ή μπορεί να προβαίνει μόνο σε ενέργειες που προβλέπονται και επιβάλλονται ή επιτρέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν το Σύνταγμα, οι νομοθετικές πράξεις, οι διοικητικές κανονιστικές πράξεις, που έχουν εκδοθεί βάσει νομοθετικής εξουσιοδότησης, καθώς και από κάθε κανόνα ανώτερης ή ισοδύναμης προς αυτούς τυπικής ισχύος.

Επειδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για τον προσδιορισμό του ΕΝΦΙΑ η Διοίκηση υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 4 του ν. 4223/2013, μεταξύ άλλων και σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 41 του ν. 1249/1982 περί αντικειμενικού τρόπου προσδιορισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων, καθώς και των εν ισχύ αποφάσεων του Υπουργού Οικονομικών περί αναπροσαρμογής των αντικειμενικών αξιών.

Επειδή, εξάλλου, οι κανονιστικές αποφάσεις της Διοίκησης προσβάλλονται με αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του ΣτΕ.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

την απόρριψη της με αριθμό πρωτοκόλλου/25-10-2016 ενδικοφανούς προσφυγής της, ΑΦΜ

Οριστική φορολογική υποχρέωση της υπόχρεου - καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση: ΕΝ.Φ.Ι.Α. έτους 2016: 30.937,61 €

Το παραπάνω ποσό βεβαιώθηκε με την με αρ. ειδοποίησης/2016 Πράξη Διοικητικού Προσδιορισμού Φόρου Ν. 4223/2013 έτους 2016 της Γ.Γ.Δ.Ε. και είναι καταβλητέο εντός των προθεσμιών που αναγράφονται επ' αυτής.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ Α6

Ακριβές Αντίγραφο
Η Υπάλληλος του Τμήματος
Διοικητικής Υποστήριξης

ΔΕΡΒΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της .